

עירובין פ

אמר רב יהודה : חבית של שיתופי מבואות צריך להגביה מן הקרקע טפח.
קושי: מיתבי: **כיצד משתתפין במבוי - מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגרות ושל שאר מיני פירות. אם משלו צריך - לזכות. ואם משלהן - צריך להודיע. ומגביה מן הקרקע משהו !**
תירוץ: מאי "משהו" נמי דקאמר? טפח.

רבי נחמן	שמואל	רב	
צריך לזכות	צריך לזכות	אין צריך לזכות	שיתופי מבואות
	אין צריך לזכות	צריך לזכות	עירובי תחומין

קושי על רב: בשלמא לשמואל - הכא תנן, והכא לא תנן. אלא לרב מאי טעמא?
תירוץ: תנאי היא, דאמר רב יהודה אמר רב: **מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ, וחשכה לה, ועירבה לה חמותה. ובא מעשה לפני רבי חייא - ואסר. אמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי: בבלאי, כל כך אתה מחמיר בעירובין? ! כך אמר אבא: כל שיש לך להקל בעירובין - הקל.**
 ואיבעיא להו: משל חמותה עירבה לה, ומשום דלא זיכתה לה. או דילמא: משלה עירבה לה, ומשום דשלא מדעתה?
 אמר להן ההוא מרבנן, ורבי יעקב שמיה: לדידי מיפרשא לה מיניה דרבי יוחנן — משל חמותה עירבה, ומשום דלא זיכתה לה.
עוד מקור שמחזקת את התירוץ באותה דרך: אמר ליה רבי זירא לרבי יעקב (בריה) דבת יעקב: כי מטית התם, אקיף וזיל לסולמא דצור, ובעיא מיניה מרב יעקב בר אידי.
 בעא מיניה: משל חמותה עירבה, ומשום דלא זיכתה לה, או דלמא: משלה עירבה, ומשום דשלא מדעתה?
 אמר ליה: משל חמותה עירבה לה, ומשום דלא זיכתה לה.

שאלת רב נחמן: עירובי תבשילין צריך לזכות, או אין צריך לזכות?
שאלה: אמר רב יוסף: ומאי תיבעי ליה? לא שמיע ליה הא דאמר רב נחמן בר רב אדא אמר שמואל: עירובי תבשילין צריך לזכות.
קושי על שאלת רב יוסף: אמר ליה אביי: פשיטא דלא שמיע ליה. דאי שמיע ליה, מאי תיבעי ליה?
הסבר שאלת רב יוסף: אמר ליה: אטו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל: אין צריך לזכות, ואמר איהו: צריך לזכות.
תשובה: הכי השתא?! בשלמא התם פליגי רב ושמואל, וקא משמע לן כחומרין דמר וכי חומרין דמר, אבל הכא, אי איתא דשמיע ליה מי איכא דמאן דפליגי?
מעשה עם השכרת רשות מאשתו של נכרי: ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרבי זירא, אמרו ליה: אוגיר לן רשותך, לא אוגיר להו.
 אתו לקמיה דרבי זירא אמרו ליה: מהו, למיגר מדביתהו?
 אמר להו: הכי אמר ריש לקיש משמיה דגברא רבה, ומנו רבי חנינא: אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו.
עוד משעה עם השכרת רשות מאשתו של נכרי: ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרב יהודה בר אושעיא, אמרי ליה: אוגר לן רשותך, לא אוגר להו.
 אתו לקמיה דרב יהודה בר אושעיא, אמרי ליה: מהו למיגר מדביתהו, לא הוה בידיה.
 אתו לקמיה דרב מתנה, לא הוה בידיה.
 אתו לקמיה דרב יהודה, אמר להו: הכי אמר שמואל: אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו.
קושי על המעשים: מיתבי: **נשים שעירבו ונשתתפו שלא מדעת בעליהן, אין עירובן עירוב, ואין שיתופן שיתוף!**

תירוץ: לא קשיא: הא (המעשים ופסיקת שמואל) דאסר, הא (הברייתא) דלא אסר.
 חיזוק לתירוץ: הכי נמי מסתברא, דאם כן קשיא דשמואל אדשמואל,

דאמר שמואל: אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף עם בני מבוי, ולא נשתתף - בני המבוי נכנסין לתוך ביתו ונוטלין שיתופן ממנו בעל כרחו - רגיל אין, שאין רגיל לא. שמע מינה.	הכי אמר שמואל: אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו
דלא אסר	דאסר

חיזוק לדברי שמואל שאשתו של אדם מערבת שלא מדעתו : לימא מסייע ליה : כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי.

דחייה : שאני התם דליכא מחיצות .

נוסח אחר לדחייה : לישנא אחרינא, מצד שאני .

רבי שמעון בן לקיש	רב חייא בר אשי	
עושין קורה אשירה	עושין לחי אשירה	הדין
כל שכן לחי	אבל קורה לא. כתותי מכתת שיעוריה	מסקנה שאפשר להסיק

נתמעט האוכל	נתוספו עליהן
מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע	מוסיף ומזכה, וצריך להודיע

כמה הוא שיעורן?

בזמן שהן מרובין	בזמן שהן מועטין
מזון שתי סעודות לכולם	כגרוגרת לכל אחד ואחד

אמר רבי יוסי : כמה דברים אמורים - בתחילת עירוב, אבל בשירי עירוב - כל שהוא. ולא אמרו לערב בחצירות אלא כדי שלא לשכח את התינוקות.

שאלה : במאי עסקינן?

אילימא במין אחד, מאי איריא **נתמעט?** אפילו כלה נמי!
אלא בשני מינין, אפילו נתמעט נמי לא!
דתניא : **כלה האוכל, ממין אחד - אין צריך להודיע, משני מינים - צריך להודיע!**

תשובה 1 : איבעית אימא : ממין אחד, מאי **נתמעט** — נתמטמט .

תשובה 2 : ואיבעית אימא : משני מינין, כלה שאני .

ניתוספו עליהן מוסיף ומזכה וכו'.

דיוק מהמשנה : אמר רב שיזבי אמר רב חסדא : זאת אומרת חלוקין עליו חביריו על רבי יהודה. **דתנן :** אמר רבי יהודה : כמה דברים אמורים - בעירובי תחומין, אבל בעירובי חצירות - מערבין בין לדעת ובין שלא לדעת.

קושי : פשיטא דחלוקין!

תירוץ : מהו דתימא : הני מילי (משנתנינו) בחצר שבין שני מבואות, אבל חצר של מבוי אחד, אימא לא (חכמים יסכימו עם ר' יהודה). קמשמע לן .

כמה הוא שיעורו וכו'.

שאלה : כמה הוא **מרובין?**

תשובה : אמר רב יהודה אמר שמואל : שמונה עשרה בני אדם.

קושי : שמונה עשרה, ותו לא?

תירוץ : אימא משמונה עשרה ואילך.

קושי : ומאי **שמונה עשרה** דנקט?

תירוץ : אמר רב יצחק בריה דרב יהודה : לדידי מיפרשא לי מניה דאבא : כל שאילו מחלקו למזון שתי סעודות ביניהן ואין מגעת גרוגרת לכל אחד ואחד - הן הן מרובין, וסגי במזון שתי סעודות. ואי לא - מועטין ניהו .
ואגב אורחיה קא משמע לן דשתי סעודות הויין שמונה עשרה גרוגרות.

